

Казки про тварин

Два товариші

Два товариші

От кажуть люди, щоб до Юра було сіно і в дурня; а як до Благовіщення дозимував скотину, а на Благовіщення хоч на лубочку вивези на луку, то вже не здохне.

Ото я вам скажу:

У одного бідного чоловічка конячка одним одна була, та й ту у велику силу до Благовіщення дозимував, а на Благовіщення тільки живу вивіз на луку. Ото як зачала та конячка гризти траву, то трошки й подужчала. Скоро на ноги підвелась — і пішла далі, від вітру валяючись.

Ото йде, коли зустрічає її Прало, такий кінь великий та дужий, що ніякого звіра не боїться, та й каже:

— Здоров був, товаришу!

Глянув кінь на товариша та й подумав: «Це не мені товариш», та й відказав:

— Доброго здоров'я!

Ото й питає ситий худого:

— А куди ти йдеш?

— Та йду світ за очі.

— Та й я туди ж, так нум товаришувати.

— То й нум! — сказав худий кінь.

Ото й пішли вдвох.

Ото йдуть та й балакають; а ситий і каже:

— Скажи мені, як тебе звать? А худий відказав: «Пакінь».

— А я Прало,— сказав ситий,— ходім же тепер на залізний тік пробувати сили, хто дужчий.

— Ходім! — сказав тоненьким голоском Пакінь, бо він світові рад.

Прийшли на тік. Ото Прало каже:

— Бий, Паконю!

А той:

— Бий ти!

От Прало як ударить, то аж тік гнеться, а Пакінь як ударить, то вогонь креше. Ото Прало й задумався: «Який він сильний, не мій товариш: я як ударю, то іскри не сиплються, а тільки тік гнеться, а від нього сиплються іскри!» А того й не знав Прало, що Пакінь підкований: хазяїн на зиму підкував та й забув вирвати підкови, як на луку витяг.

От Прало й каже до Паконя:

— Ходім, товаришу, ще до моря: хто більше води видме?

— Ходім,— сказав Пакінь.

Ото пішли. От Прало як духне, то за малим риби за хвосту не вхопить — аж до сухого. А Пакінь похнюпив голову в воду, язик висолопив, бо тільки живий, а шука думала, що м'ясо,— хап його за язик, а Пакінь — клац її зубами та й каже до Прала:

— А що, товаришу, чи ти що піймав?

— Ні,— сказав Прало.

— А я піймав!

Ото глянув Прало на Паконя та аж ізлякався, що таку шуку велику держить Пакінь у зубах, та й каже:

— Ходім варити, товаришу, тепер є що!

А сам тільки голову почуває та поглядає на Паконя та й думає: «Оце знайшов чорта не за свої гроші!»

Ото розіклали вогню, щоб варити ту рибу. Прало й каже:

— Сиди ти, товаришу, тут біля вогню, а я дров принесу.

— Ну, й добре! — сказав Пакінь.

Сів і голову похнюпив: сказано — три чисниці до смерті; а сорока думала, що неживий, та хап його за язик! А Пакінь — клац зубами та й держить у роті. От Прало приходить, а Пакінь питає:

— А що, товаришу, чи піймав що?

— Ні,— сказав Прало.

— А я піймав! — відказав Пакінь.

Дивиться Прало, аж справді держить сороку в зубах Пакінь.

Здивувався Прало та й каже:

— А де це ти, товаришу, взяв сороку?

— Е, товаришу,— сказав Пакінь,— я під небесами літав та й піймав!

Дуже зажурився Прало та й каже: «Е, це не мій товариш: коли він рибу в морі ловить і птицю попід небесами, так куди мені зрівнятися! Хоч я дужий і дуби з корінням ламаю, так я птиці попід небесами і риби в морі не піймаю!» Отак думав Прало сам собі і міркував: яким би побитом від Паконя втекти?

Ото каже, подумавши, Прало:

— Вари, товаришу, а я піду, може ще дров принесу.

— Добре,— сказав Пакінь.

І пішов Прало, та навкруги, та навтікача, біжить та оглядається, та й каже: «Нехай тобі нечистий батько! Ти не по моїй силі, хоч би утікти від тебе!»

От біжить Прало, коли зустрічає вовка. Вовк і каже:

— Здоров будь, Прало.

— Здоров, вовче, та мовчи! — сказав Прало бозна яким голосом.

— Та що там таке? Розкажи! — сказав вовк Пралові.

— Ось що!— став Прало розказувати.— Я зустрівся з товаришем і хотів із ним побрататися; ото й пішли сили спробувати — хто дужчий. То як ти скажеш? Я як ударю, то залізний тік гнеться, а він як ударить, то вогонь креше. Ото пішли води дуги до моря; то я як духну, то аж до сухого, а він і рибу піймав. От пішли варити тієї риби, то як на твою думку? Я поки дров приніс, а він уже й сороку піймав! Так я оце подививсь, що не по моїй силі, та й давай тікати від нього.

— Та як же його звуть? — спитався вовк Прала.

— Пакінь,— сказав Прало.

— Е, так я таких умію підголювати,— сказав вовк,— тільки покажи, де він.

— Е! — каже Прало,— я тебе туди не поведу, а покажу: ген там на долині, під могилою, вогонь палає — то товариш мій Пакінь розкладає.

Ото подивився вовк, увесь затрусивсь і сказав:

— Сиди ж ти, Прало, та дивись, а я піду і тобі шкуру принесу на чоботи, щоб нікого не боявсь, а нам віри йняв, що ми таких братчиків уміємо підголювати.

Ото пішов вовк до Паконя, як ухватив за хвіст — і до голови обдер шкуру і Пралові подарував.

Остався Прало сам, а Пакінь пропав ні за цапову душу.

Оце вам казка, а мені бубликів в'язка.